

foreholde Den, som skal aflægge den, at den gjælder om den Mening, man lægger i Eden; men det troer jeg ikke kan overføres herpaa, hvor Edsformulæren bør og kan svare til den Institution, mod hvilken man overtager Trofastheden . . .

Formanden: Jeg skal blot bemærke, at, naar en Lov engang er givet med en vis Titel, beholder den denne Titel, om den ogsaa i sit væsentlige Indhold forandres. Man skriver ikke Love saaledes, at man siger: Den Lov, der er givet under den og den Dato, skal nu hedde saa eller saa.

Ischering: Lovens Titel er ikke forandret, dens § 55 er heller ikke forandret, og der er ikke forandret en eneste af de Paragrapher, som egentlig bestemme, hvorledes denne Lov skal bruges, og hvorledes den kun kan bruges; thi en Lov, og navnlig en Grundlov, kan ikke bruges, efter som man synes pr. Analogi. Den skal bruges efter sin simple Ordforståelse og Betydning, og den simple Ordforståelse i § 55 gaar ud paa, at der skal gives en vis Brød fra Slesvig for, hvad Kongeriget giver. I § 19 gives der den Definition, at, hvad der ikke er særlige Anliggender, er fælles; men, hvad der bliver fælles, skal ogsaa behandles efter de øvrige Paragrapher i Loven . . .

Formanden: Jeg kan ikke indlade mig paa en Realitetsforhandling med det ærede Medlem om de Sætninger, han udtaler; jeg skal derfor med Hensyn til deres Berettigelse henholde mig til mine tidligere Udtalelser.

Ischering: Jeg troer saaledes at have oplyst den hele Udviklingsrække, vi have gennemgaaet, og jeg overlader nu til Enhver at finde ud af, hvorledes dette kan blive til en berettiget Hædelhed. Jeg troer ikke, Nogen har forsøgt det endnu, jeg har da ikke hørt eller seet Nogen gjøre det; thi det lader sig ikke gjøre. Jeg har tillige viist, hvorledes den simple, rette og lovlige Vej laa imellem de to forskjellige Erklæringer, som ere udgaaede fra det forrige Ministerium, og jeg har tillige her

anthydet, at Kongen efter Tredslutningen var opfordret ligesom han var berettiget til ved sin kongelige Kundgjørelse at afgjøre Sagen derhen, som jeg har viist, saaledes at Anliggenderne gik over til Rigsdagen. Jeg skal endnu kun bemærke, at, naar man her siger: Ministeriets Optraeden afgjør ikke og kan ikke afgjøre Noget, men det er Loven, som afgjør det, saa vilde dette forsaavidt være rigtigt, dersom Ministeriet kom her paa sine egne Vegne. Det er ganske vist, at det da ikke kunde bestemme Noget over Loven; men Ministeriet kommer her med den Bægt, som ligger deri, at Kongen er bagved og har givet det Ordre til at komme her. Sagen maa udtydes saaledes, at han ikke har forstaaet; og at Ministeriet ikke har forklaret for ham, at Monarchiets Fællesskab var hævet ved Tredslutningen, og at han i denne var optraadt som Konge for Kongeriget Danmark alene. Man siger: Prøv den Forsætning, der her gives, og dersom vi ikke kunne komme ud af det med den, dersom det virkelig skulde skulde vise sig, at der i denne nye Andretning af Landstinget skulde være Bansteltgheder tilstede, som gjorde det umuligt at gennemføre den Udviklingsrække, vi ansee gavnlige for det store Folk, saa er det tidsnok at gribe til Vaaben, tidsnok at bruge sine Kræfter. Dertil svarer jeg: At den allermeest vigtige Vej, man kan gaae, er den, at man, hvor det gjælder om Kamp, først vil lade sine Modstandere vinde de fornødne Kræfter, for siden at samle sine Kræfter til at bekæmpe dem; man har da allerede halvt ladt sig slåe. Spørgsmaalet er imidlertid, som jeg allerede engang har bemærket, ikke alene dette simple practiske Spørgsmaal, thi i den hele politiske Verden kommer aldrig den Art Spørgsmaal til Afgjørelse som practiske, men der ligger i dem Grundtanker, Grundprinciper, som man skal undgaae, naar de i sig selv ere falske. Naar det ærede Medlem (Verg) saa stærkt fremhæver, hvad jeg billiger, at det, at indbringe, jeg troer, han sagde dette Pengesprincip — idetmindste var det hans Mening — i Loven, var forværreligt, saa siger jeg: Ja, det er dobbelt forværreligt, eftersom det ikke alene har den practiske Virkning, men, som ethvert Brud paa Siggheden, tilintetgjør den heelt. Der bliver